

שבארץ חזרות לגורן, אז מחייבים בהם כל אותן מלאכים, ואומרים (שם קד) הנה ברכו את ה' כל עבדיו ה'. ולמךנו שזה המחנה בשלישי שאומר את זה בארכבע השעות האחרונות.

ואומרים שירה עד שעולה אור הבקר, אז משבחים את אדונם כל אותן כוכבים ומילוט, וכל אותן הפלאחים העליונים שליטונם ביום, ככל משבחים את אדונם ואומרים שירה. זהו שפטותם (איובח) ברא יחר בכבי בקר ויריעו כל בני אללים.

בשעה שיזאת המשמש ביום, ישראל נוטלים שירה למטה, והמשמש למללה, שפטותם ייראך עם המשמש. בשעה שנוסף המשמש בಗלגוליו, פותח בקול נועימה ואומר שירה. ואיזו שירה אומרים? (תהלים ק) הודלה/קראוי בשם וגו'. (שם) שירו לו זפורה לו וגוז. וישראל משבחים את הקדוש ברוך הוא ביום המשמש. זהו שפטותם (שם ע) ייראך עם המשמש. ואך על גב שחררי בארנו את הפסוק הזה, אמר רבי אלעזר, אל מלא שבני הרים הם אטומי לב וסתומי עיניהם, לא יכולם לעמוד מוקול הנעימה של גלגול המשמש בנסוף עזיא) ומשבחם לפני הקדוש ברוך הוא. בינו לבין שחתעקו בתורה, האיר כיום. קמו והלכו לפני רבי שמעון. ביןן שראה אותן, אמר רבי שמעון, בין ר' אלעזר בני, אתה והחברים, הפטירו עצםם שלשת הימים הללו שלא תצאו מהזאה, כי מלך הפטות נמצא בעיר, ויש לו רשות להשחת, וכיון שנחנה לו רשות להשחת, יכול להשחת את כל מי שנראה לפניו.

יעוד, שדים שנראה לפניו, הוא עולה ומס庭ין עליו ומפני הקדוש

מלאכין, ואמרי (תהלים קל) הנה ברכו את יי' כל עבדיו יי'. ואולי פנה לך משריפה תליתאה קא אמריך דא, בארבע שעתי בתרייפה.

ויקאמרי שירתא, עד דסליק נהורה דעתך, דכדיין משבחין למראיהון כל אינון ככביא ימזרלי, וכל אינון מלאכין עלאין, די שלטנייהון ביממא, בלהו משבחן למראיהון, ואמרי שירתא. לך הוא דכתיב, (איוב לה) ברא יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אללים.

בשעתה דשמשא נפיק, ביממא, ישראל נטלי שירתא למתא, ושמשא לעילא, דכתיב, (תהלים ע) ייראך עם שמש. בשעתה דנטיל שמשא בגלגולוי, פתח כל נעימותא, ואמר שירתא. ומהי שירתא קאמרי. (תהלים קה) הודה ליי קראו בשמו וגו'. (תהלים קה) שירו לו זפורה לו וגוז. ויישראל משבחן לקודשא בריך הוא ביממא, עם שמש. לך הוא דכתיב ייראך עם שמש, ואך על גב דה אוקימנא להאי קרא, אמר רבי אלעזר, אל מלא דבני עולם אטימין לבא וסתימין עיניין לא יכלין למיקם מקל נעימותא דגלגולא דשמשא, פד נטיל (נפיק) ומשבח קמי קדרשא בריך הוא.

אדחבי דאתעסקו באורייתא, נהר יממא. כמוו ואותו לקמיה דרבי שמעון, בגין דחמא לוון, אמר רבי שמעון, אלעזר בר, אתה וחבריך אסתימי גרמייכו אלין תלת יומין, דלא תפוקון לבר בגין דמלאך המות אשתחב במתא, ואית ליה רשות לחבלא, וכיון דאתיהיב ליה רשות לחבלא, יכול לחבלא, לכל מאן דאתחזי קמיה.

וთו דבר נש דאתחזי קמיה, סליק ואsty